

стояхъ до го накарамъ да излезе, макаръ кръчмара и да ме моли за това.

Азъ попитахъ казаний войникъ за името и фамилията и той се нарече: рѣдовой отъ 15 стрѣлковий баталионъ Ироденко.

Отъ кръчмата отидохъ на бивуака, набързо написахъ рапортъ за случката и го подадохъ на дружинния си командиръ. Но Подполковникъ Калитинъ ме съвѣтваше рапортъ да не подавамъ, а да отида, по за скоро, самъ въ 15-й стрѣлковия баталионъ и да раскажа на командира му за случая въ кръчмата съ войника Ироденко. Рапорта си, обаче, азъ не взехъ назадъ и настояхъ да му се даде ходъ. Тукъ бѣше и бригадниа командиръ Князь Вяземски.

Подполковникъ Калитинъ прие рапорта ми и на часътъ го испрати. Несе измина, обаче, много врѣме, когато дойде адютанта на 15 стрѣлк. баталионъ и ме моли отъ името на баталионний командиръ да си оттегля рапорта назадъ, което азъ пакъ не направихъ.

Този случай стана причина, щото Князь Вяземский и Подполковникъ Калитинъ да размѣнятъ приблизително слѣдующия разговоръ.

— Не, не правятъ добръ нашитѣ войници, гдѣто вършатъ такива пакости, каза Княза, и още по лошо прави началството, за гдѣто не прѣслѣдва виновниците.

— Злото съ това нѣма да се искорени, възрази Подполковникъ Калитинъ, по голѣмо, или по малко зло отъ този родъ не може да побърка на работата. Самата война е насилие.

— Ний дойдохме да освобождаваме бѣднитѣ поробени Българи, между това сами имъ отнемаме, може би, послѣдния залжгъ.

— Ну, не ваше сиятелство, азъ не съмъ съгласенъ съ това. Което ще вземе войника, далеко не е послѣдния залжгъ. Дай Богъ, нашия мужикъ да има това, което има Българина. Освѣнъ това, по нѣкой пжтъ не може да се избѣгне, единъ видъ по благородно присвояване чуждия имотъ; — война е, скжпота страшна, а войника гладенъ, понеже не винаги има възможность да се готви.